RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 65.644 van 26 maart 1997
in de zaken A. 72.614/IV-16.449
72.630/IV-16.450.

In zake : Mark MORTIER,
wonende te AALST (NIEUWERKERKEN),
Bergstraat 42

tegen :

de POST.

D E R A A D V A N S T A T E, IVe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Mark MORTIER op 23 december 1996 ingediend heeft om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 21 oktober 1996 van de directeur van de human resources van de Post waarbij hij wordt afgezet;

Gezien het verzoekschrift dat op 23 december 1996 ingediend is door de raadsman van Mark MORTIER en waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde beslissing wordt gevorderd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota’s van de verwerende partij;

Gezien de verslagen opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen;

Gelet op de beschikkingen van 6 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, van Advocaat D. JANSSENS, die verschijnt voor verzoeker, en van Inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Overwegende dat het aangewezen is de twee beroepen, die betrekking hebben op dezelfde beslissing, samen te voegen;

2. Overwegende dat G. AMPE, gewestelijk directeur bij de Post te Antwerpen, in zijn hoedanigheid van onmiddellijke chef, op 10 mei 1996 aan verzoeker Mark MORTIER, in dienst van de Post sinds 1 mei 1985 als technisch opsteller bij de directie Logistiek, de tucht-straf van de afzetting opgelegd heeft met als reden : "tijdens de periode van 02 mei tot en met 09 mei weerom op een onduldbare en onverantwoorde wijze onproductief te zijn geweest voor het bedrijf"; dat verzoeker op 20 mei 1996 een rechtvaardiging ingediend heeft, met het verzoek om door de commissie van beroep gehoord te

worden; dat G. AMPE, na kennisneming van de rechtvaardiging van verzoeker, tot het behoud van "de initiële straf" besloten heeft "aangezien in de door de belanghebbende bijgevoegde nota van 20 mei 1996 geen nieuwe elementen worden aangevoerd"; dat verzoeker op 9 oktober 1996 door de commissie van beroep gehoord is, waarna deze het advies heeft uitgebracht : "de leden gaan unaniem akkoord met de opgelegde afzetting"; dat de griffier van de commissie op 16 oktober 1996 het dossier "overeenkomstig het statuut (artikel 118 § 2) ... voor verdere afhandeling" teruggezonden heeft naar de dienstengroep personeel - groep 3 met de mededeling dat verzoeker "een ongunstig advies" van de commissie van beroep gekregen had; dat A. LANGLET, in de hoedanigheid van "directeur van de human resources", op 21 oktober 1996 besloten heeft verzoeker "met ingang van heden" af te zetten; dat die beslissing, waarvan thans de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd wordt, verwijst naar de beslissing van 10 mei 1996 van gewestelijk directeur G. AMPE en de daarin vermelde motieven, naar de artikelen 91 en 118, § 2, van het administratief statuut van de postambtenaren, naar het advies van de commissie van beroep en dat zij overweegt "dat gelet op de ernstige aard der feiten de afzetting in dit geval de meest gepaste straf is";

3.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de vorderingen niet tijdig ingediend zijn, vermits de beslissing van 21 oktober 1996 op 23 oktober 1996 betekend werd zodat de beroepstermijn afliep op 22 december 1996;

3.2. Overwegende dat, aangenomen dat verzoeker op 23 oktober 1996 kennis nam van de bestreden beslissing, de beroepstermijn liep tot zondag 22 december 1996; dat overeenkomstig artikel 88, derde lid, van het procedurereglement de vorderingen, ingediend op maandag 23 december 1996, ontvankelijk zijn;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het verzoekschrift A. 72.614/IV-16.449 als eerste onderdeel van het tweede middel uiteenzet wat volgt :

> "De afzettingsakte is niet ondertekend door het betrokken bestuurslid. De handtekeningen die op het document voorkomen zijn slechts deze van eerstaanwezend opsteller J.-M. SNEPPE en van postman A. LANGLET die terzake niet werden aangeduid als terzake afgevaardigd en bevoegd. (...) Uit de afzettingsakte van 21/10/96 blijkt niet de toestemming van bestuurder-directeur-personeel J. VERBEEREN die De Post vertegenwoordigt (identiteit niet aangegeven + ontbrekende handtekening) derwijze dat alleen op grond van dit feitelijk gegeven de ontslaggeving ongeldig is";

dat hij zodoende de bevoegdheid in vraag stelt van de ambtenaar die de beslissing van 21 oktober 1996 genomen heeft;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat middel op geen enkele wijze ontmoet; dat zij, als reactie op het standpunt dat het bevoegde lid van het auditoraat ten aanzien van het middel ingenomen heeft, wel uiteenzet dat de Post als autonoom overheidsbedrijf een eigen administratief statuut heeft met een eigen tuchtprocedure, dat overeenkomstig artikel 118, § 2, laatste lid, van dat statuut de "betwiste beslissing behouden (blijft)" -te dezen de tuchtstraf opgelegd door de onmiddellijke chef G. AMPE- in geval het advies van de commissie van beroep ongunstig is voor verzoeker zodat het ongunstig advies van de commissie, waarmee een einde wordt gemaakt aan de opschorting van de straf, de loutere bevestiging is van de oorspronkelijke tuchtstraf waardoor een nieuwe beslissing zinloos is geworden; dat zij van oordeel is dat te dezen de juiste procedure gevolgd is, dat de directeur van de human resources geen nieuwe beslissing genomen heeft maar dat hij enkel de oorspronkelijke beslissing van de onmiddellijke chef bevestigd heeft zodat er van onbevoegdheid geen sprake kan zijn;

4.3.1. Overwegende dat het standpunt van de verwerende partij dat de beslissing van 21 oktober 1996 de loutere bevestiging is van de beslissing van 10 mei 1996 van de onmiddellijke chef van verzoeker, met het gevolg dat zij geen eigen rechtsgevolgen heeft, niet kan worden bijgevallen; dat in de huidige stand van de procedure daarvoor acht geslagen wordt op wat volgt : in geval van een georganiseerd administratief beroep is de overheid verplicht om zich over het beroep uit te spreken; dergelijke beslissing kan, hoe zij ook luidt, niet als een louter bevestigende beslissing aangemerkt worden, al was het maar omdat zij een heroverweging van het dossier vereist op basis van de in het beroepschrift aangevoerde elementen; te dezen heeft verzoeker op 20 mei 1996 gevraagd om gehoord te worden door de commissie van beroep, hij heeft daarmee de door artikel 92 van het statuut voorgeschreven rechtsgang tegen de beslissing van de onmiddellijke overste op gang gebracht en die rechtsgang moest afgesloten worden met een eindbeslissing; die rechtsgang kan niet worden geacht beëindigd te zijn door de uitspraak van de commissie van beroep, omdat artikel 92 van het statuut zelf de commissie belast heeft met een uitsluitend adviserende taak; de vaststelling dat een "ongunstig" advies van de commissie van beroep krachtens artikel 118, § 2, tweede lid, van het statuut tot gevolg heeft dat "de betwiste beslissing behouden (blijft)" kan ook niet betekenen, zulks rekening houdend met de verplichting om over het georganiseerd beroep uitspraak te doen, dat het beroep van de ambtenaar vervallen is;

Overwegende dat, rekening houdend met wat voorafgaat, artikel 118, § 2, tweede lid, in zoverre het bepaalt dat "de betwiste beslissing behouden (blijft)", in die zin gelezen moet worden dat het bestuur de verplichting heeft het beroep uitdrukkelijk af te wijzen; dat de verwerende partij trouwens de zaak ook aldus lijkt benaderd te hebben, vermits de bestreden

handeling zich zowel naar vorm als inhoud aandient als de eindbeslissing waarmee verzoekers situatie definitief wordt geregeld;

4.3.2. Overwegende dat de omstandigheid dat artikel 118, § 2, tweede lid, van het administratief statuut van de postambtenaren de bevoegdheid van het bestuur tot een gebonden bevoegdheid maakt, niet tot gevolg lijkt te moeten hebben dat verzoeker zonder belang is om het middel gesteund op de schending van de statutaire bevoegdheidsregeling aan te voeren; dat immers de bestreden beslissing niet alleen het advies van de commissie van beroep overgenomen heeft, maar dat zij ook de datum van ingang van de afzetting vastgesteld heeft; dat ingeval van vernietiging van de bestreden beslissing, de verwerende partij overeenkomstig artikel 94 van het administratief statuut geen terugwerkende kracht zal mogen geven aan de nieuwe beslissing die zij zal nemen;

4.3.3. Overwegende dat het personeelsstatuut van de Post geen orgaan lijkt aan te wijzen dat bevoegd is om de beslissing, bedoeld in artikel 118, § 2, tweede lid, te nemen; dat die leemte de verwerende partij evenwel niet toelaat om die afwijzingsbeslissing door welk orgaan dan ook te laten nemen; dat, rekening houdend met het bindend karakter van het advies van de commissie van beroep en met het feit dat de tekst zelf gewag maakt van het "behouden" van de eerder genomen beslissing, die bepaling in logica aldus lijkt te moeten gelezen worden dat de eindbeslissing genomen wordt door het orgaan dat de beslissing heeft genomen waartegen beroep ingesteld is;

Overwegende dat in dit geval de beslissing waartegen beroep is ingesteld genomen is door de onmiddellijke chef van verzoeker; dat het derhalve aan hem toekwam om het ingediende beroep te verwerpen en de

definitieve afzettingsbeslissing te nemen; dat in ieder geval de verwerende partij vooralsnog geen enkel bewijs voorlegt van de daadwerkelijke bevoegdheid in deze aangelegenheid, weze het rechtstreeks door het statuut toegekend, dan wel bij delegatie van de raad van bestuur of het directiecomité, van de "directeur van de human resources" A. LANGLET; dat de bestreden beslissing derhalve niet genomen is door het statutair daartoe bevoegde orgaan;

5.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangaat, dat verzoeker, zonder daarin door de verwerende partij te worden weersproken, onder meer uiteenzet dat hij bevreesd is dat de vernietiging "nog verschrikkelijk lang" op zich zal laten wachten, dat hem een aantal psychische problemen te wachten staan, dat hij financieel, met twee kinderen ten laste, in ernstige moeilijkheden dreigt te geraken en dat zijn reïntegratie in de arbeidswereld, rekening houdend met zijn ouderdom problematisch wordt;

5.2. Overwegende dat, behoudens bijzondere omstandigheden waarvan het bestaan te dezen niet wordt aangetoond, de afzetting van een ambtenaar hem evident een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent; dat immers de graad van afkeuring waarvan het bestuur met het nemen van die maatregel blijk heeft gegeven voor de betrokken ambtenaar een schandvlek inhoudt die niet meer door de vernietiging kan weggenomen worden; dat ook de door verzoeker aangestipte feitelijke omstandigheden waarin hij dreigt terecht te komen het aannemen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel rechtvaardigen;

6. Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

> "(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vorderingen tot schorsing nrs. A. 72.614/IV-16.449 en 72.630/IV-16.450 worden gevoegd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 21 oktober 1996 van de directeur van de human resources van de Post waarbij Mark MORTIER wordt afgezet.

Artikel 3.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig maart 1900 zevenennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. J. BORRET, kamervoorzitter,
D. VERBIEST, staatsraad,

A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **J. BORRET.**